

[Weikop.]

opfordringen ikke blev fulgt, og jeg tror også, det vil være hensigtsmæssigt, om prismyndighederne optog forhandling med erhvervsorganisationerne om frivilligt at gøre et arbejde for at tage det mest mulige hensyn til befolkningen, når prisberegningerne skal foretages. Jeg tror, der vil kunne opnås noget ad den vej, hvis der bare ikke samtidig under forhandlingerne fremsættes trusel om indgreb. Jeg tror, erhvervsorganisationerne vil forstå situationen lige så vel som alle andre, og derfor må bestræbelserne gå ud på at etablere et samarbejde med disse organisationer og undgå at frembringe noget modsætningsforhold, som meget nemt kan opstå, hvis der bundfælder sig den opfattelse, at forhandlingerne egentlig er frugtesløse, fordi prismyndighederne på forhånd har taget stilling til de pågældende problemer.

Som man vil forstå heraf, vil vi gerne yde forbrugerne nødvendig beskyttelse, men om vi kan medvirke til forslaget gennemførelse, vil bero på, om der ved de forhandlinger, der nu skal føres i udvalget, vises tilstrækkelig forståelse overfor de synspunkter, jeg her har fremdraget.

Rager: Den forhandling, der finder sted her, vil sikkert vise, at der er et overvældende flertal indenfor det høje ting, som er indforstået med, at prisloven må forlænges, og sådan som situationen ligger, tror jeg også, jeg kan anbefale, at man forlænger loven uændret. Men deri ligger ikke nogen kompliment til loven, til dens affattelse og til den måde, den er blevet administreret på hidtil. Det er kun rent opportunistisk, jeg indtager det standpunkt, fordi jeg tror, at når man i prisdirektoratet og priskontrolrådet er blevet enig om, at dette er en vej frem, så vil det være rigtigt af os her at følge denne vej.

At vi fortsat må have priskontrol, det synes jeg egentlig blev sagt, jeg havde nær sagt, forbløffende klart af det ærede medlem hr. Anker Lau i begyndelsen af hans tale i dag; den situation, der hersker ude i verden, er jo desværre sådan, at det ikke ser ud til at blive meget bedre med priserne i den kommende tid. Det er udmærket med det bilag, der medfølger lovforslaget, og som viser prisudviklingen; der er bare det i vejen, at det er forældet allerede, der er jo masser

af priser, som er steget forbløffende i løbet af de to måneder, siden dette bilag blev udarbejdet. Jeg så på nogle enkelte priser i dag, og jeg så bl. a., at det zink, som man i 1947 betalte med 1 kr. 74 øre pr. kg, i dag koster 4 kr. 40 øre, og zink anvendes jo ikke alene til tagrender, men til galvanisering af jern o. s. v., så det betyder meget for en række artikler, at zink er steget så stærkt. Såvidt jeg kan skønne, er det i dag ikke muligt at købe kobber under 6 kr. pr. kg.

Det er altså en alvorlig prisstigning, vi står overfor, og det er derfor naturligt, at man må søge at begrænse dens virkninger i så høj grad, som det nu måtte være muligt. Vi må gøre det bl. a. under hensyn til, at forbrugerne ikke må udnyttes stærkt, og når det så er lykkedes os at beskytte forbrugerne, sådan at de ikke får lov at betale for meget for de artikler, beskyttelsen gælder, overlader vi til finansministeren derefter at søge at absorbere de penge, som de har sparet, for de må jo heller ikke have dem til noget andet. Men det er systemet i øjeblikket, og det må vi bøje os for.

Der har i dag været tale om genanskaffelsesprisen, og det var at forudse, at der ville blive megen diskussion herom. Det er også et af hovedpunkterne i priskontrolrådets skrivelse. Jeg vil herom gerne sige, at der er meget i den nuværende situation, som taler for, at man går imod det, som må være et normalt, sundt handelsprincip, nemlig at genanskaffelsesprisprincippet skal anerkendes. Der er meget, der i øjeblikket taler for, at man dispenserer fra dette. Jeg ville gerne have, at man i loven kunne fastlægge, hvorledes man skal gå frem, men det er jo ganske givet, at det vil være umuligt at fastlægge det i lovsord. Det må være således, at hvor det kan lade sig gøre, ser man bort fra at tillade princippet anvendelse, men man må selvfølgelig samtidig passe på, at man ikke derved kommer i den situation, at man ødelægger hensyn, der er stærkere, så at det derved bliver mere ødelæggende for helheden. Bl. a. må suspensionen jo ikke anvendes således, at det kommer til at hindre interessen i stadig at holde landet forsynet med de nødvendige vare-mængder. Jeg tror imidlertid, det vil være rigtigt, at man drøfter dette spørgsmål rent sagligt i det udvalg, der bliver nedsat, og at man derefter i betænkningen nedfælder de